

Overgevoelig voor stoffen en geuren

Uitlaatgassen, sigarettenrook, maar ook de geur van drukinkt, deodorant, aftershave en wasverzachter. Mensen met de milieuziekte multiple chemical sensitivity, kortweg mcs, zijn overgevoelig voor alle chemische stoffen, geuren en dampen.

Door Aukje Mulder

Dick Prasing (68) uit Vledder kijkt reikhalzend uit naar de zomer. Dan kan hij weer het water op en vrij ademen. Want op zijn boot heeft hij het minste last van de mcs-klachten die hem in zijn woonomgeving het leven zuur maken.

‘Een gele kanarie’ noemt hij zichzelf. Deze vogeltjes werden vroeger door mijnwerkers gebruikt bij hun afdaling in de mijnschacht. Viel de kanarie van zijn stokje, dan was dat een waarschuwing voor koolmonoxidedamp.

“Iedere mcs-patiënt reageert verschillend. Niet iedereen is overgevoelig voor dezelfde stoffen en het klachtenpatroon verschilt per persoon. Dit maakt het een moeilijk te definiëren aandoening. Ik krijg vooral geestelijke symptomen. Ik kan niet meer uit mijn woorden komen, ik word onredelijk en depressief. De lucht van en brommer maakt me obstinaat. Van de geur van pijptabak begin ik acuut te huilen.”

De oorzaak van mcs is vaak een kwestie van aanleg, gecombineerd met incidentele of langdurige blootstelling aan chemische stoffen. Bij Prasing begonnen de klachten toen hij, werkzaam bij het gemeentelijk energiebedrijf van Amsterdam, een koolmonoxidevergiftiging opliep. Hij verdroeg vanaf dat moment geen chemische geuren meer en verhuisde met zijn vrouw naar een buitenwijk van Nieuwegein. Na de eerste nacht in zijn nieuwbouwhuis was zijn gezicht volledig opgezwollen vanwege spaanplaatgas in de dakpanelen, reden om vanaf dat moment de zolder te mijden. Toen de koeien in het weiland voor zijn deur plaats maakten voor en snelweg, verruilde hij Nieuwegein voor Vledder.

In de paar jaar dat hij in de Nederlandse mcs-zelfhulpgroep (www.mngn.nl) actief is, hebben zich al bijna vijfhonderd mensen aangemeld met soortgelijke overgevoeligheden. Het topje van een ijsberg, denkt hij. “Er lopen duizenden mensen rond met onbegrepen klachten nadat zij met een chemische stof in aanraking zijn geweest. Officiële erkenning van de ziekte, vindt hij belangrijk. “Ook in de ons omringende landen wordt mcs serieus genomen. In Duitsland zijn al veel chemicaliënvrije producten te koop.”

Prasing kent patiënten die een helm dragen om niet blootgesteld te worden aan chemische dampen. Dat gaat hem te ver. “Na verloop van tijd kun je niet meer zonder helm leven. Dan sluit je je volledig van de wereld af.” Toch ligt isolement op de loer, zo geeft hij toe. “Ook mijn vrouw heeft last van overgevoeligheid. We komen veel onbegrip tegen. Gelukkig zijn er nog wel enkele vrienden overgebleven. Zij weten dat zij bij een visite geen parfum op moeten doen. Verder kun je niet gaan, ik kan niet verlangen dat anderen hun kleding met parfumvrij wasmiddel wassen en geen deodorant gebruiken.”

Vanwege de geur van drukinkt heeft Prasing geen abonnement op een krant. “De zaterdagkrant die we wel eens kopen, hangen we eerst in de schuur te luchten. We eten biologisch. Toch kan ik ziek worden van een appel op de fruitschaal. Bespoten met zwavel, dat toegestaan is – maar ik kan er niet tegen.”

De EO besteedt morgen in het programma “Na de diagnose” aandacht aan mcs. Ned. 1, 22.20 uur.

Onderschrift bij foto: *Een lekker luchtje kan een mcs-patiënt doodziek maken*

Bron: Leeuwarder Courant, woensdag 30 maart 2005